

rere den, at man føger at bringe Formue- og Veilighedsftatten noget ned. Dette vilde man i Købftæderne kunne opnaa ved at forhøje Statterne paa de fafte Ejendomme, og jeg kan ikke fe rettere, end at man en Gang maa komme dertil i Købftæderne, og jeg tror, at jo hurtigere man kommer dertil, defto bedre. Der er ingen Fare ved at forhøje Afgifterne paa de fafte Ejendomme; thi derved opnaar man at forhøje Afgiften af Lejen. Ganske vift falder Afgiften af de fafte Ejendomme paa Ejeren, men der vil i Købftæderne fikkert ikke noget Sted være noget til Hinder for, at Ejeren igen vælter Afgiften over paa Lejeren. Der er gennemgaaende ikke i Købftæderne overflødig Husrum, og hvis man samtidig med en Foranftaltning fom denne gif til at nedsætte Afgiften paa Formue og Veilighed væsentlig, hvad der er en Selvfølge, faa vilde Overvæltningen af den forhøjede Del af Afgiften paa de fafte Ejendomme paa Lejer gaa faa at fige af fig selv. Derved vil man faa opnaa, at Lejen af Forretningslokaler blev højere og at man faaledes ramte de Konkurrenter, der vilde leje Forretningslokaler i Byen. Noget vilde det jo ogsaa hjælpe paa Stillingen, naar vi kunde faa indført Bygningsfyld. Saa bliver Fristelsen mindre for dem, der nu ere bofattede i Købftæderne og drive Forretning der, og fom have en Tilbøjelighed til at flytte ud paa Landet for at flippe med mindre Skat. — Som fagt, dette Hensyn til Konkurrenter eller Hensynet til i det hele at fiktre Ligeftilletheden for de næringsdrivende i Købftæderne tror jeg ikke kan komme frem paa en Bæftatningslov. Jeg er overbevift om, at det ikke kan bringes frem, uden at man gaar til en færlig Bæftatning i Købftæderne, faaledes at man altsaa giver Næringskommunen Lov til at befatte den paagældende. Ganske vift er der talt meget herom i denne Sal under Forhandlingen her, der er blevet talt om det fom noget, der let lader fig gøre; men nu vil jo det eventuelle Udvalg komme til at befæftige fig med Sagen, det vil faa kunne fe, om det virkelig kan gennemføre Bæftatningsregler her uden at kuldkaste det Syftem, vi ellers have. Det er, faaledes fom det ogsaa blev anført af det ærede 2det Medlem for 6te Kred (S. Pedersen), ganske fikkert, at man har befæftiget fig indgaaende med denne Opgave tidligere, men man er frændet netop paa dette Hensyn, at man ikke vil bort fra Formue- og Veilighedsftatten. Derfor har man maattet gaa bort fra at lade Næringskommunen befatte den paagældende og

maattet gaa over til det, fom nu er optaget i Regeringsforflaget.

Hvad jeg her har anført, kommer for en Del ogsaa til Anvendelse, naar der bliver Spørgsmaal om Bæftatning af Aktiefelftaber. Hidtil have Aktiefelftaberne været fri for Bæftatning til Kommunerne; nu vil man gaa til en Bæftatning, og denne finder jeg rimelig og billig, idet Aktiefelftaberne udøve en Virksomhed i Kommunerne, hvorved de komme til at nyde godt af Kommunernes Goder og derfor ogsaa bør betale et Bederlag derfor. Men her gælder det atter, at de kun nyde delvis godt af Kommunens Foranftaltninger. Det ligger jo selvfølge lig i den Forftel, at Aktiefelftaberne ikke ere fuffiffe Personer og altsaa ikke kunne fom faadanne deltage i alle Goder. Allerede derfor er der Grund til at tage lidt lempelig paa Aktiefelftaberne, og i faa Henseende tror jeg ogsaa, at man kan fremhæve fom et Moment Dobbeltbæftatningen. Jeg mener ikke, at Dobbeltbæftatningen, fom virkelig foreligger her, hvor man befatter den samme Person for den samme Indtægt med den samme Skat, er nogen Grund til at vige bort fra en Bæftatning til Kommunerne. Det ftiller fig maafte noget anderledes, hvis man vilde befatte Aktiefelftaber til Fordel for Staten, men ikke til Fordel for Kommunerne, fordi disse, fom jeg fagde, have Krav paa at faa et Bederlag for de Goder, de yde Aktiefelftaberne. Derfor mener jeg ogsaa, at man kan fe bort fra Dobbeltbæftatningen, naar man spørger om, hvor vidt man overhovedet vil befatte Aktiefelftaber eller ikke, men at det er et Moment, fom maa komme i Betragtning, naar der er Spørgsmaal om, hvor højt man vil befatte Aktiefelftaber. I faa Henseende har man vaklet mellem 2 og 3 pCt. Oprindelig foreslog Regeringen 2 pCt.; det blev fat op i Folketinget, navnlig fordi man vilde befatte udenlandfte Seltfaber med 3 pCt., medens man for indenlandfte Seltfaber ikke havde noget imod at blive ftaaende ved 2 pCt. Det kunde dog ikke lade fig gøre, fordi udenlandfte handlande, ifølge de beftaaende Traktater, ikke kunne befattes højere end indenlandfte. Man maatte da gaa til — og det gif Regeringen ogsaa til — at befatte alle Aktiefelftaber med 3 pCt.; men der fremkom, fom den fidsfte ærede Taler allerede har fremhævet, vægtige Indvendinger derimod i Folketinget og navnlig den, at man i Kjøbenhavn vilde tage en Skat af dem lige faa høj fom den, man tog i Indkomftskat af selve Aktionærerne. Jeg har derfor troet det rigtigt at gaa tilbage igen til 2 Procent; men det er